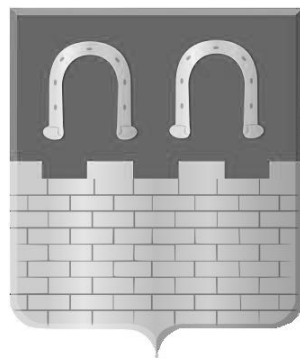
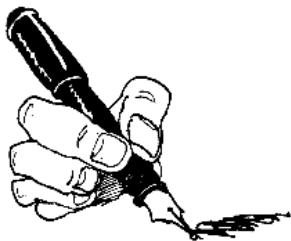

De Wildenborcher

Kwartaaluitgave voor iedereen die zich verbonden voelt met de Wildenborch

September 2022

Beste Buurtgenoten,

Wanneer deze Wildenborcher op de deurmat valt, worden de dagen al wat korter en gaan we, na een prachtige maar warme en droge zomer, richting herfst.

We besteden uiteraard aandacht aan onze tijdelijke buurtgenoten uit de Oekraïne. Zij zijn meer dan welkom in de Wildenborch, toch hopen we dat de situatie in Oekraïne gauw verandert zodat dat ze veilig terug kunnen naar de dierbaren in hun thuisland. En dat ze daar weer een mooie en geweldloze toekomst kunnen opbouwen.

Na twee jaar afwezigheid vierden we op zaterdag 9 juli het Wildenborchs feest. Er werd enthousiast gestreden om de prachtige prijzen bij de kinder- en volksspelen. Daarnaast werd er ruim de tijd genomen om onder het genot van een drankje en een hapje bij te kletsen met buurtgenoten en met diverse voormalig buurtgenoten, die weer van de partij waren. Super gezellig allemaal. Naast een verslag met foto's van Kathy de Vries plaatsen we een uitgebreide fotoreportage gemaakt door Johan Braakman (Achterhoekfoto.nl). En we maken kennis met Koningin Malou Oudenampsen.

Met een In Memoriam herdenken we twee 'oud' Wildenborchers: Eppie Teunissen en Gerrit Hazewinkel. Beiden zijn altijd warme contacten blijven onderhouden met meerdere Wildenborchers en lazen elk kwartaal De Wildenborcher van A tot Z.

Verder in deze Wildenborcher onder andere:

- Mien en Aad van de Kamer verhuisden naar een nieuwe mantelzorgwoning, op een mooi plekje op de kwekerij welke zij jarenlang runden, aan de Wildenborgseweg 8. Jan Willem Overmars en Kar Mern Nyon hebben de kwekerij en woning overgenomen. Zij stellen zich voor
- 'Toen en Nu', door Gerda Rossel
- Alma van der Schoot, zij weet van niks
- Kathy de Vries ging onder andere op bezoek bij Stal Schependom
- Gijs Berenpas vult Postvak In
- Verrassingen uit de wateren van de Wildenborch, Jennine Staring
- Anja Sprukkelhorst verzorgt een mooie kinderpagina.

En nog heel veel meer.

Noteer alvast in de agenda: Nieuwjaarsreceptie, vrijdagavond 6 januari 2023
Winterwandeling, zondag 8 januari 2023

Veel lees- en kijkplezier,

Vriendelijke groet van de redactie, Joke, Kathy en Reinier.

Redactiegegevens

Onze telefoonnummers en e-mailadressen:

Joke Wiltink	(0575) 55 67 48	wiltwess@gmail.com
Reinier Klein Brinke	(0575) 55 65 12	reinierkleinbrinke@planet.nl
Kathy de Vries	(06) 53 15 33 79	kathy.devries@xs4all.nl

Inzenden copy voor de volgende Wildenborcher: vóór 20 oktober 2022

Naar: E-mail wiltwess@gmail.com
WhatsApp (06) 10 27 75 47
Schoolhuisweg 2

Bezorging:

Als u ook De Wildenborcher wilt ontvangen of als er bezorgproblemen zijn, meld dit dan bij één van de redactieleden. Wij geven het door aan Erik Ebbink, hij coördineert de bezorging.

Abonnee op de digitale Wildenborcher?

Bent u geabonneerd op de digitale Wildenborcher en neemt u een nieuw e-mailadres, of wilt u in het vervolg ook de digitale versie ontvangen, geef dit dan tijdig door aan Reinier Klein Brinke: reinierkleinbrinke@planet.nl. Zo mist u geen uitgave van ons buurtblad.

Bijdrage Wildenborcher

De Wildenborcher wordt steeds met veel enthousiasme door vrijwilligers gemaakt en bij u thuis bezorgd. Een vrijwillige bijdrage voor de drukkosten kunt u overmaken naar:

IBAN: NL95RABO 0366412353 ten name van Kapel Wildenborch, onder vermelding van 'De Wildenborcher'.

Verhuur Kapel

Wilt u informatie over mogelijkheden, beschikbaarheid etc., neem dan contact op met Hans Ezerman. Email: hans.ezerman@gmail.com of telefoon: (06) 12 15 54 74.

De Wildenborchse Kapel

Dinsdag 9 augustus overleed op 85 jarige leeftijd

Bertus Wiltink

Wij wensen Joke en alle dierbaren heel veel sterkte.

In de volgende Wildenborcher plaatsen we een In Memoriam om Bertus te herdenken.

In Memoriam:

Eppie Teunissen 1936 – 2022

*En toen opeens stond onze wereld even stil;
deze zal ook nooit meer dezelfde zijn.*

Deze woorden lezen we bovenaan de rouwbrief van Eppie Teunissen. Dinsdag 26 april overleed hij, vijf dagen nadat hij in zijn slaap was getroffen door een hersenbloeding.

Eppie werd geboren op 28 november 1936 aan de Polsteeg in de Wildenborch waar hij opgroeide met broer Henk en zus Gerritje en waar de drie kinderen de Prinses Julianaschool bezochten.

Eppie heeft altijd een warm hart voor de Wildenborch behouden waar hij ook met meerdere mensen contacten bleef onderhouden.

De Wildenborcher las hij steeds van A tot Z. en soms kwam er van hem nog wat aanvullende informatie op een geplaatst artikel, zeker als het over vroeger ging.

Na de schoolperiode ging Eppie eerst meewerken op de boerderij van zijn ouders. Na het vervullen van zijn dienstplicht ging hij als vrachtwagenchauffeur werken bij Postel in Zwiep.

Eppie's zus Gerritje had een vriendin, Gerda Tragter en daar had Eppie wel een oogje op. De vlam sloeg over en Eppie en Gerda werden verliefd. De liefde werd bezegeld met een huwelijk op 17 juli 1964 en het jonge paar ging wonen in het ouderlijk huis van Gerda aan de Vennemansweg. Ze kregen daar drie zonen: André, Gerko en Erwin. Na acht jaar verhuisde het gezin naar de Larikslaan in Barchem en later werd nog verhuisd naar de Wiedemhof en het Eekvenne.

Eppie had heel veel plezier in zijn werk, maar zijn rug ging protesteren en hij werd helaas net voor zijn 25 jarig jubileum afgekeurd. Eppie zou Eppie niet zijn en ging zeker niet achter de geraniums zitten. Hij zette zich in als vrijwilliger bij diverse instanties en verenigingen. Niet op de voorgrond, dat paste niet bij hem. Gewoon zijn ding doen zonder er prat op te gaan.

In 2012 verhuisden Eppie en Gerda naar Woonplus aan de Borculoseweg in Barchem waar ze samen nog vier fijne jaren hebben gehad. Op 2 mei 2016 overleed Gerda. Het was zeker een hele moeilijke tijd, maar Eppie pakte de draad weer op, ook in het vrijwilligerswerk. Hij redde zich prima in het huishouden en kookte zelf, vooral met groente uit zijn eigen volkstuintje.

Begin dit jaar ging het wel ietsje minder met zijn gezondheid maar toch geheel onverwachts werd hij medio april getroffen door een hersenbloeding. Vijf dagen later is hij rustig ingeslapen. Op 26 april zou Eppie verrast en geëerd worden voor zijn vrijwilligerswerk met een Koninklijk Lintje. Helaas heeft hij dit net niet meer mogen meemaken.

Maandag 2 mei was er gelegenheid om afscheid te nemen van Eppie in de Barchkerk. De dag erna vond in besloten kring de crematieplechtigheid plaats.

Wij wensen André, Gerko, Erwin, hun partners en de kinderen heel veel sterkte om dit grote verlies een plek te geven.

In Memoriam: *Gerrit Hazewinkel* 1933 – 2022

Dinsdag 5 april overleed op 88-jarige leeftijd Gerrit Hazewinkel.

Gerrit werd geboren op 2 juni 1933 op boerderij 'Slagman' aan de Stuwdiijk. Hij was na Toontje en Hendrik de derde zoon van Teunis en Diekske Hazewinkel. Later werd nog een meisje geboren, Dinie. Broer Toontje was gehandicapt en overleed al op jonge leeftijd. Gerrit had in de Wildenborch een fijne jeugd, waarbij ook de naam Willem regelmatig wordt genoemd. Willem was boerenknecht bij Hazewinkel en iedereen was dol op hem. Na de Prinses Julianaschool in de Wildenborch, ging Gerrit naar de MULO en vervolgens naar de kweekschool (de huidige PABO).

De eerste baan als onderwijzer was in het Groningse Scheemda. Het lag in de planning dat hij daar vijf jaar zou blijven, maar het werden er drie. Gerrit had namelijk een oogje gekregen op Gerrie Boeijink van 'de Glazen Kaste' aan de Mosselseweg. Gerrit kende haar al jaren, maar toen hij vanuit Groningen op bezoek was bij zijn kameraad Gerrit Jan Boeijink was hij bijzonder onder de indruk van Gerrie, de zus van Gerrit Jan. Hij vroeg haar mee naar de film. Volgens Gerrit was het een 'lachfilm', maar Gerrie vond het een 'rampfilm'. Toch ontstond er een mooie relatie en Gerrit wilde dichterbij zijn grote liefde zijn en koos voor een nieuwe baan als onderwijzer aan de Willem Sluiter school in Eibergen. Vrij snel kwam er dichtbij de school een huis te huur waar ze graag wilden wonen en die ze wat later ook hebben kunnen kopen. Dus vroeg Gerrit zijn Gerrie ten huwelijk en op 5 april 1960 werd er getrouwd in het Gemeentegebouw te Barchem met een kerkelijke inzegening in de kerk aldaar. De bruiloft werd gevierd in 'De Groene Jager' tegenover de kerk, waarbij ook de schoolkinderen aanwezig waren. Zij kwamen met de bus vanuit Eibergen naar Barchem, dat was al een feest op zich.

Het huwelijk werd bekroond met de geboorte van drie kinderen, Anton, Gerard en Gerdien. In 1962 kreeg Gerrit de kans om hoofd te worden van de Julianaschool, eveneens in Eibergen, die kans liet hij natuurlijk niet lopen. Hier heeft hij met heel veel plezier tot aan zijn VUT in 1990 les gegeven. Gerrie werkte toen nog volop en Gerrit zorgde er voor dat, zodra zij thuis kwam, er een gezonde warme maaltijd op tafel stond.

Aan creativiteit ontbrak het Gerrit zeker niet. Geen moment zat hij stil. Hij ging nooit van huis zonder potlood en papier. Als hij ergens iets zag wat hem boeide, maakte hij er een ruwe schets van en dat werd thuis in zijn atelier uitgewerkt tot een prachtig schilderij. (Op de volgende pagina een afdruk van het koetshuis welke Gerrit in de negentiger jaren maakte.)

Wat hij in zijn hoofd bedacht maakten zijn handen.

En dan de midwinterhoorn. Hij werd door Hendrik Odink, streekhistoricus en schrijver (1889-1973), geïnspireerd en Gerrit richtte in Eibergen een blazersgroep op. Odink had tegen hem gezegd: "Vrogger was het midwinterhoornblazen hier ok en dat mot terugkomm'n. En dat kun iej wel regel'n" Dat was niet tegen dovemans oren gezegd. Hij maakte destijds zelf zijn eerste midwinterhoorn uit een wilgentak van zijn overbuurman in de Wildenborch aan de Stuwdiijk, Herman Jansen (nu familie Hugo van Ditshuizen).

Gerrit was jarenlang voorzitter van boerderijmuseum De Lebbenbrugge. Hij zorgde er mede voor dat alles er pico bello uitzag en verzorgde rondleidingen. Gerrit was ook vele jaren bestuurslid van de Mallumse molen in Eibergen, waar nog steeds graan wordt gemalen.

Zoon Anton woont met zijn vrouw in China en dochter Gerdien in Amsterdam-Noord. Zoon Gerard is helaas bij een noodlottig ongeval om het leven gekomen, hij was nog maar 28 jaar.

Op 5 december 2019 werd Gerrit getroffen door een herseninfarct, hij stond op het punt om samen met Gerrie op verjaardagsvisite te gaan bij zijn zus Dinie en haar man die beide die dag jarig zijn. Hij herstelde eerst best redelijk, maar werd opnieuw getroffen door een infarct. Ondanks alle zorg en revalidatie in Pronsweide te Winterswijk lukte het niet er weer bovenop te komen. Gerrie besloot, in overleg met de kinderen, hem naar huis te halen en hem zelf met hulp van thuiszorg te verplegen. Dinsdag 5 april, de datum waarop hij 62 jaar geleden trouwde is hij thuis, in het bijzijn van Gerrie en dochter Gerdien, rustig ingeslapen.

Op 12 april vond de crematieplechtigheid plaats in crematorium Hart van Berkelland.

Wij wensen de familie Hazewinkel veel sterkte om dit grote verlies een plek te geven.

Schilderij van het Koetshuis,
gemaakt door Gerrit Hazewinkel, ruim 25 jaar geleden.

*Koetshuis
Wilderbroich*

Hakkenbroich, Groenlo en Grolsch en Starings wegen?

Wat is dit nu weer voor een vreemde geschiedenis en wat heeft dit nu met elkaar te maken. Hackenbroich, een dorp vlak bij de Rhein (Rijn) en Köln (Keulen). Daar woonde heel lang geleden een bierbrouwer die heette ook Hackenbroich. Die zocht het hogerop en emigreerde met zijn brouwerij naar Groenlo (Gld.). Een veelzijdige brouwersfamilie want ze handelden, kochten onroerend goed en land, bedreven de lokale politiek en bekleedden allerlei eerbiedwaardige en minder eerbiedwaardige beroepen. Maar bemiddelden ook toen de lokale molen nieuwe molenstenen nodig had en regelden het transport. De naam evolueerde daar langzamerhand van Hackenbroich, Hackenbroeck tot Hakkenbroek. Zo heette dus ook de familietak die in den Haag woonde en die Coenraad heeft voortgebracht. De in 2015 overleden echtgenoot van mijn Vronie. Dat later, maar eerst dat bier.

De Achterhoekse vlag en het Grolsch-bier zijn we daar toch niet een beetje trots op?.

Er waren destijds wel een paar brouwerijen in Groenlo. Het water toen was nagenoeg niet meer te drinken en er werd ook veel tafelbier gebrouwen. Laag alcoholisch bier ter vervanging van het tafelwater....Ene familie Kuyper runde ook een brouwerij. Hermanus Kuyper overleefde zijn vader Peter ongeveer 17 jaar. Hermen overleed omstreeks 1701 en het brouwerijbedrijf werd voortgezet door zijn weduwe (er blijkt dus al verweving te zijn geweest) door Maria Hackenbroeck waarmee hij sinds 1689 gehuwd was. Zij overleed in 1730. Zoon van een brouwer en dochter van een brouwer. Ja dat werd dus Grolsch.

Het geheim van de zakelijke weduwe

Hermanus Kuyper overleefde zijn vader Peter ongeveer 17 jaar. Hij overleed omstreeks 1701 en het brouwerijbedrijf werd voortgezet door zijn weduwe Maria Hackenbroeck. Ook zij was

ding. Het eerste boek - een soort van memorandum - werd eigenhandig door haar bijgehouden. Zij overleed daarin alles wat op crediter geleverd werd. Behalve hier verkocht ze ook

Mijn huidige 'allerliefste vriendin' (naar Stentor Columnist Buurman) Vronie was gehuwd met ene Coenraad Hakkenbroek. Haar Coenraad had een familielid, Piet Hakkenbroek, die de hele familiegeschiedenis uitgeplozen heeft en nog wel zeer gedetailleerd ook. Piet woont in Utrecht en is thans Ereburger van Groenlo. De naam Coenraad komt al voor tot in het verste verleden tot aan in het recente heden. Mooie traditie is dat toch!

Terug naar Maria. Zij was goed voor haar familieleden, doch ging daarbij niet verder dan de belangen van de brouwerij het toelieten. Het geheim van haar succes in zaken was het voeren van een goede boekhouding. Het eerste boek, een soort memoriaal, werd eigenhandig door haar bijgehouden. Behalve bier verkocht ze ook ze ook biergist en jenever. Een groot deel van de verkochte dranken werd in haar eigen herberg 'de Clock' geconsumeerd. Ook dan rekende zij niet per consumptie, maar per vat of gedeelte daarvan. En zo zie je het gulden principe van een goede bedrijfsvoering.

In het boek van Piet Hakkenbroek 'De Familie Hakkenbroek (1381) 1522-2006' bevinden zich nog kopieën van rekeningen van 'de Clock' wat er zoal in Groenlo door notabelen, kermisvierders, schepenen en na begrafenissen etc. werd geconsumeerd. Herberg 'de Clock' was gevestigd in het pand Kevelderstraat 15. Hier woonden Maria Hackenbroeck en haar Hermanus Kuijper sinds 1689.

Dit is dus de bakermat van de Grolsche Bierbrouwerij N.V.

'De Clock' bestaat niet meer maar het pand heet nu 'Bar De Lange Gang'. En de Lange Gang was een steegje 'om de hoek' van 'de Clock' dat een aantal pandjes verbond die in verband met het brouwen van bier aangekocht waren.

Indrukwekkend overigens hoe dorstig men was in die tijd, het lijkt de Zwarte Cross wel.

Saillant detail: De huidige nazaten van de Haagse tak drinken nagenoeg niets van al dat heerlijk. Ja een enkeling bezondigt zich af en toe aan een 'Deutsches Weizen'. Toch een link met het diepe verleden....?

Nu die molensteen: Jan Hackenbroeck pachtte de molen in Groenlo. En er moest een nieuwe molensteen komen. Die lag in Wesel (Dld). Plm. 44 km. van Groenlo.

In 1693 gingen een wagen, 8 manschappen en 9 paarden op pad. In opdracht van de Heeren van de Magistraat. Een kopie van de gedetailleerde rekening van Maria laat duidelijk zien hoe moeizaam het transport van die zware molensteen was. Afgebroken wielen, verzakt in de moddersporen etc. etc. Een aantal overnachtingen met de nodige consumpties etc. Samen maar liefst 18 gulden en 16 stuivers.

Bijna een eeuw later was het nog steeds zwaar tobben met de transportmogelijkheden hier in de Achterhoek. Vooral in natte periodes en tijdens de dooi. Hoe moest dat kostelijke Groenlose nat getransporteerd worden als ook de Berkel bijna droogstond? Dat kwam in principe pas goed toen A.C.W. Staring (van de Wildenborch) zich er mee ging bemoeien.

Maar dat de volgende keer.

Naschrift:

In Hengelo (Gld.) (Veldhoek) woonde ook een landbouwer Toon Hakkenbroek in een boerderij genaamd 'Hakkenbroek'. Inmiddels verkocht en verbouwd maar de naam 'Hakkenbroek' is meegegaan. In Vorden bedreef een Hakkenbroek het beroep van schoenmaker en woonden er diverse Hakkenbroeken. Ook in Lichtenvoorde en Ruurlo. Een burgemeester van Vreden (Dld.) was ook een Hakkenbroek. Kortom een echte familienaam in dit grensgebied met Duitsland. Zogezegd is er nu weer een Hakkenbroek, weliswaar een

aangetrouwde, terug op het nest. In Zutphen, dat wel. Zo af en toe gaan we winkelen (en tanken) in Vreden, op de terugweg doen we uit piëteit altijd Groenlo aan om te lunchen. Waar? Dat laat zich raden.

Landrot

Op fietstocht

Het is zover! Eindelijk kunnen en mogen we weer met zijn allen op pad. Er zijn door de Kapelcommissie, vandaag zondag 29 mei, twee mooie routes in de omgeving uitgezet: Één van 30 en één van 10 kilometer. Deze laatste is speciaal voor de kids. Zij worden uitgedaagd met een prijsvraag om plaatjes in de juiste volgorde van de gereden route te zetten die onderweg te zien zijn. Op deze tocht fietsen zij een mooi rondje naar Barchem en terug.

Wij fietsen die van 30 kilometer en vertrekken vanaf de Polsteeg naar de Kapel om ons in te schrijven. Gelukkig worden we verlost door het bericht van Noam, die alleen in een grote nog lege Kapel de fietsroutes met consumptiebonnetjes uitdeelt. Wij kunnen gelukkig met pin betalen, want wie heeft er tegenwoordig nog contant geld in de portemonnee?

De opkomst valt Noam een beetje tegen. Zou het door het koudere weer komen? Of door de kunstroute Bronkhorst?

Het is vandaag wat fris op de fiets, maar eenmaal op het zadel, genieten we weer van alles. Van de beweging, van alle families die we tegenkomen onderweg en van vertrouwde maar ook nieuwe gezichten. En natuurlijk van de schitterende omgeving. De tocht die voor ons de eerste keer is, is met zorg samengesteld. We komen onderweg langs mooie 'verschraalde' natuurgebieden, waar meer bijzondere plantjes uitgelokt worden zich te laten zien.

We zien paadjes die we niet eerder hebben gezien en dat is toch knap als je hier al een tijdje woont en veel fietst. Vanaf Barchem gaan we langs museumboerderij De Lebbenbrugge bij Borculo.

Daar heeft Ilka Aalderink een schattig tafereel rond een boom gespot en er een foto van gemaakt, die ze mij wel toe wil sturen om in De Wildeborcher met jullie te delen.

Op deze plek is het toch zo mooi, over het bruggetje langs de Slinge. We moeten er even stilstaan en de prachtige weelde van klaprozen vastleggen.

Op de helft van de rit worden we verwelkomd met koffie en een krentenbol. Erik Ebbink en Hans Ezerman staan klaar om iedereen wat in te schenken onder het genot van een gezellig praatje. De tafels zijn allemaal bezet. Heerlijk.

Nu het weer kan merk ik dat ik deze gezelschappen echt gemist heb. We zijn zo ongeveer de laatsten die vertrekken op de terugweg via Ruurlo naar vertrouwd Wildenborchs terrein.

In de Kapel is het lekker vol met mensen. Mirthe, Esmee en Iris, kids van Judith en Wouter Groot Nuelend en Lyndon en Yente, de kids van André en Jess Mensink staan te popelen om hun toneelstukje op te mogen voeren! We gaan ervoor zitten met een lekker glaasje wijn en de overheerlijke gigant 'Wildenborchse knakworst'. Ik voel mijn gloeiende wangen terwijl het er op het toneel flink chaotisch aan toe gaat. De baby is namelijk verdwenen en iedereen is haar aan het zoeken! HELLUP! Maar dan

eindelijk wordt ze gevonden. Eind goed al goed na zo'n eerste bijeenkomst. Het stof is er weer door. Er wordt nog gezellig gekletst aan de tafels en langzamerhand gaat ieder weer zijns weegs.

Kathy de Vries

Kar Mern Nyon en Jan Willem Overmars stellen zich voor

Op 1 juni zijn wij (Kar Mern Nyon en Jan Willem Overmars) eigenaar geworden van de woning met kwekerij op de Wildenborgseweg 8. Met plezier introduceren wij ons!

De appel is bij mij (Jan Willem) helemaal niet ver van de boom gevallen. In 1987 begonnen mijn ouders Trudi Woerdeman en Willem Overmars met de aanleg van de bos- en stinzentuin De Warande in Laag-Keppel. Gedurende 20 lentes (1998-2018) hebben vele de tuin mogen bezoeken. Ik denk dat onder de bewoners rondom de Wildenborch ook mensen zijn die de tuin wel kennen.

Als oudste zoon van 'De Warande' had ik de wens om al deze passievolle opgedane (met de paplepel ingegoten!) kennis te gebruiken op een nieuwe eigen locatie. Best eigenwijs, en óók een gok, want waar vind je een plek, minimaal even mooi? Verdrietig maar dankbaar voor wat mijn ouders en de plek mij gegeven hadden, verliet ook ik in 2020 de tuin in Laag-Keppel, nadat ik er ruim 30 jaar gewoond had. Met onderbrekingen: want hoeveel ik ook van mijn geboortegrond hield, had ik nog een passie en dat was fietsreizen. Tijdens één van die reizen zat ik in 2017 tijdens het ontbijt in Taipei

(Taiwan) zo maar opeens naast mijn toekomstige vrouw Kar Mern. Als je ons toen had gezegd dat we samen naast de Wildenborch zouden gaan wonen, hadden we je niet geloofd! Het leven zit (gelukkig) vol met verrassingen.

Kar Mern komt uit Kuala Lumpur. Zij is net zo reislustig en ondanks dat ze is opgegroeid in een grote stad heeft ze een brede interesse in natuurlijk tuinieren, moestuinen, tot aan permacultuur aan toe. We hebben samen overigens twee kinderen: Tilia (3) en Thorjan (1), laat ik dat vooral niet vergeten te vermelden!

Een nieuwe plek zoeken deden wij samen en dat was makkelijker gezegd dan gedaan: natuurlijk, als we ons ook met verre oorden als Friesland tevreden hadden kunnen stellen was het makkelijker geweest. Maar we wilden onder de rook van Zutphen blijven. Funda was geen uitkomst: daar was het aantal gegadigden toen der tijd hoog. Briefjes in de brievenbus doen en persoonlijk contact maken met de eigenaars van een aantal kwekerijen rondom Zutphen bracht meer op! Uiteindelijk konden we nog kiezen tussen twee plekken. Wij kozen de prachtige plek van Aad en Mien van de Kamer.

Wij hebben de plek overgenomen om de geest van De Warande in Laag-Keppel weer uit de fles los te laten: er zal een nieuwe stinzen- en schaduwtuin herrijzen, én een eigen teelt van bijzondere bolgewassen en schaduwplanten opgezet worden. Dit willen we combineren met het zakelijke en praktische (lees: het minder romantische) deel: de bloembollen moeten tenslotte in de herfst ergens kunnen liggen waar ze gepakt en ingepakt kunnen worden. Daar zal dus ook ruimte voor moeten komen.

We willen de plek niet uitsluitend voor ons zelf houden maar juist gaan delen met familie, vrienden, collega's maar vooral ook tuinliefhebbers. Aad en Mien van de Kamer kunnen op het terrein blijven. Voor hun is een mantelzorgwoning geplaatst. Dat Aad en Mien op de plek blijven wonen past helemaal in deze filosofie. Hopelijk krijgen ze aan ons prettige burens ;-)

De Warande bedrijf hier kunnen bezoeken zal nog wel even duren: het terrein bruist van potentie, maar kent ook nog het nodige onderhoud. De nieuwe voorbeeldtuin aanleggen, de opslag bouwen... naast onze aanpassingen die we aan de privé woning willen uitvoeren, zullen tijd kosten. We willen vooral genieten van het hele proces, en ons niet haasten.

Persoonlijk kennis met onze omgeving hopen we natuurlijk wel te maken. Kom gerust voor een bakje koffie aanwaaien!

(PS op de foto staan we nog niet bij ons huis in Barchem, maar op de kade in Zutphen, de stad waar we graag aan verbonden blijven. Onze kinderen zullen er naar school gaan.)

Nieuwe start Aad en Mien van de Kamer

Aad staat op mijn antwoordapparaat. Of ik zaterdag langs wil komen. Ze willen graag hun verhaal vertellen aan de buurtbewoners over de recente verhuizing op eigen erf.

Al eerder zat ik bij hen aan de keukentafel waar ze me vertelden over hun nieuwe plan, dat net rond was. Dat was nog in het andere huis en nu zit ik, bijna driekwart jaar later bij hen aan dezelfde keukentafel, alleen in een andere keuken. Mien is verguld met de plek en laat me meteen haar trotse werken zien van eerder ingelijste borduurwerken en foto's van hun twee kleinkinderen.

Vorig jaar had een klant, Jan Willem Overmars, na enige zoektijd Aad en Mien het voorstel gedaan om hun bedrijf over te nemen. Aad en Mien zouden op het terrein kunnen blijven wonen in een kleinere mantelzorgwoning. Dit plan viel bij hen in goede aarde en na goedkeuring van de gemeente Lochem, is het plan in een stroomversnelling terecht gekomen. Ze hebben de woning verkocht en Jan Willem Overmars heeft het op zich genomen om voor hen een mantelzorgwoning te bouwen.

Voor Aad was het een uitkomst. Gezien zijn leeftijd en het feit dat er geen opvolging was, hoefden ze daar niet lang over na te denken. Voor Mien kwam het ook als gelegen, vooral het idee dat ze geen keuze hoeven te maken over een woning elders (een flat bijvoorbeeld, 'ik moet er niet aan denken!') stond haar aan. Bovendien is de huidige woning overzichtelijk qua onderhoud, iets waar Mien ook blij mee is.

De nieuwe eigenaar is Jan Willem Overmars, zoon van familiebedrijf de Warande in Vorden en gespecialiseerd in alles wat met bollen en knollen te maken heeft. Met zijn echtgenote, een dochter van 3 en een zoon 1 jaar oud komt hij hier binnenkort wonen. Intussen is de overdracht geweest en wordt de woning langzamerhand woonklaar gemaakt. In totaal is het terrein 2 ha. groot en naar verwachting zal Jan Willem de oppervlakte gaan gebruiken als kijktuin voor de verschillende soorten bollen en knollen.

De afspraak met dit gezin is, dat er elke 14 dagen even contact is, en mocht er iets zijn, dat ze dan altijd een beroep op hen kunnen doen. Zo zijn de mantelzorgafspraken geborgd.

Langzaamaan zijn er al wat veranderingen op het erf te zien. Er zijn bomen weggekapt rond de woning en er is wat snoeiwerk gedaan. Iets waar Mien en Aad nog aan moeten wennen. Het doet best pijn om te zien dat er andere keuzes worden gemaakt.

Ondertussen zijn Mien en Aad naar hun nieuwe stek verhuisd. De nieuwe woning staat midden op het veld met de voorraad kweekbloemen en ernaast een parkeerplaats voor de auto. Bij een nieuwe woning past ook een nieuw adres. Ze wonen nu op Wildenborgseweg 8 MZ (mantelzorg) en Jan Willem woont met het gezin op nr. 8.

Enerzijds kijken ze uit op het veld, anderzijds hebben ze een stuk eigen grond waar ze een tuin kunnen inrichten. De verhuizing hield nogal wat in. Gelukkig hebben ze hulp gehad van beide zoons Jan en Henk. Henk is ook verhuisd, want tot voor kort woonde hij nog bij hen in. Henk is naar een broer in Ruurlo gegaan, waar ze op zijn terrein een eigen stek voor hem bouwen. Hun dochter Marianne woont in Warnsveld.

Dit jaar is het laatste jaar dat Aad nog planten verkoopt voor particulieren. Hij heeft nog een goed seizoen gedraaid, inmiddels is de voorraad bijna uitverkocht. Voor handelaren blijft hij nog 1 of 2 soorten kweken, soorten waar veel vraag naar is, zoals *Pachyfragma macrophyllum*. Daartoe blijft hij zijn oude kweekschuur nog een paar jaar gebruiken.

Tussendoor vraagt Mien me wat ik vind van de vloer en de kleuren die ze gekozen hebben. Het ziet er allemaal licht uit. Het is een knusse ruimte met een ruime keuken en woonkamer in hoekvorm en daarachter bevindt zich de slaapkamer.

'Kijk', zegt Mien, zo blij als ze is met de hoogte van de keukenkastjes, waar ze goed bij kan. En alles van licht beukenhout. Trots ook zijn ze op de vloer met houten uitstraling in visgraat gelegd. Aad voelt zich lichamelijk weer 'ouwerwets' fit. Het lijf wordt wel ouder, zegt hij, maar hij kan er nog 'vlot mee door'.

Terugkijkend:

Ze zijn hier in 1973 komen wonen vanuit Boskoop en kochten het destijds van de familie Haverkamp, die het vier jaar daarvoor had gekocht van de familie Groot Nuelend. De kinderen Henk, Jan en Marianne waren toen respectievelijk 2, 4 en 6 jaar oud. Aad verkocht toen vooral coniferen. Hij was opgeleid als tuintekenaar en eind jaren '90 besloten ze de woning opnieuw te gaan bouwen. Aad tekende een eigen ontwerp en verbouwde de woning grotendeels zelf met enige hulp uit de buurt en van de firma Bargeman tot een nieuwe boerderij. In 2004 was de woning klaar en begon Aad met de verkoop van vaste planten. Nu zijn ze dan in een nieuwe fase beland tot beider tevredenheid. Voor de foto gaan we nog even naar buiten. Hand in hand als een jong paar leg ik ze vast voor hun nieuwe stek en ze zijn er maar wat trots op.

Kathy de Vries

=====

Wild in de Wildenborch 3

Het voorjaar is geweest en als het gaat over wild, is dat natuurlijk de broedperiode voor roofvogels. Aangezien er nogal wat roofvogelkasten hangen in de Wildenborch, schrijf ik dit keer over ervaringen uit de buurt.

Mark Koeleman, van de Vogelwerkgroep, bezoekt ons erf waar we sinds eind vorig jaar de bosuilenkast hebben vervangen door een torenvalkkast. Want, zegt Mark: 'de bosuil broedt vaak in boomholtes in het bos, daar hebben ze geen kast voor nodig'. Daarbij broeden er bij onze beide burens steenuilen en laat de steenuil nou een prooi zijn voor de bosuil. Met de bosuil gaat het bovendien heel goed en aangezien het met torenvalken minder goed gaat, hebben wij voor het eerst een torenvalkkast.

Ik vond dat wel spannend en heb regelmatig uitgekeken naar leven rond deze kast, maar ik zag geen enkele torenvalk azen op deze broedplek. Bij de burens hangt ook een torenvalk-kast, volgens Mark net iets te dicht bij die van ons. Het is dus maar de vraag of dat goed gaat.

Op een avond in mei komt de vogelwerkgroep langs om de nestkast te onderzoeken. Bijna zeker weet ik dat er geen torenvalk – leven in zit. Toch de trap erbij en naar boven. Wat blijkt: inderdaad geen torenvalk jongen. Maar wel een jonge bosuil! Het is een wonder dat hier een jonge bosuil in zit. Hij staat inmiddels op uitvliegen. Het is namelijk een slecht jaar voor de bosuil, wordt mij uitgelegd door de Vogelwerkgroep. Al 16 kasten op rij waren leeg in de buurt. Dat komt doordat er weinig beukenootjes en eikels voorradig waren het afgelopen jaar en diensgevolge waren er dus weinig muizen. En (woel)muizen zijn het hoofdvoedsel voor jonge bosuilen.

Wat zit de natuur toch logisch in elkaar, denk ik bij mijzelf. En zo wijs om weinig of geen eieren te leggen wanneer er zo weinig voedsel is.

Een dag later komt de werkgroep langs om de bosuil te ringen. Maar het nest is leeg. De vogel is gevlogen! De werkgroep gelooft daar niet in. Hij moet nog op het terrein zijn, omdat vliegen nog niet lukt op een leeftijd van ongeveer 30 dagen oud.

Na enig zoeken, waarbij ik de moeder al een beetje opgeef, blijkt het jong ons gewoon te begluren vanaf een plekje in de catalpa boom. Wat een feest. Hij is er nog!

Hij wordt geringd door een werkgroep lid in opleiding. Het is zo mooi om daarbij te kunnen zijn! De uil bekijkt de ring, met priemende blik. Hij lijkt het niet te vertrouwen.

Ik volg wat adressen in de buurt waar ook kasten hangen, benieuwd of het met de steenuilen en torenvalken bij de burens beter is gesteld. Daar is in de steenuilen-kast wel een bevrucht ei gevonden, die gebarsten was met klutsinhoud. De torenvalk heeft vijf eieren gelegd en er zijn vier vrouwtjes uit geboren! Een mooie opvolging. Aan de andere kant hebben de burens een leeg nest.

Bij Erik Ebbink, iets verderop, zijn twee jonge steenuiltjes in verband met ernstig ondergewicht meegenomen naar de vogelopvang om aan te kunnen sterken. Hetzelfde verhaal: een tekort aan voedsel. Hoewel de steenuil een gevarieerder maaltijd eet dan de bosuil. Gelukkig hebben beide het gered, weten we inmiddels.

En bij Wilfried en Heleen Pluim zijn ook twee steenuiltjes geboren. Ook daar hadden de uiltjes het 'niet makkelijk', maar in elk geval heeft één uiltje en misschien wel twee, het overleefd. De uiltjes blijven vaak jaren op vertrouwd terrein. Volgens Heleen laat de steenuil zich vaak in de ochtendglorie zien, getuige een foto. Maar ook overdag is hij te spotten, als hij zich alleen waant. Bij Ria en Han Klein Ikkink is het steenuilennest dit jaar tot hun spijt leeg gebleven.

Het is niet elk jaar raak, maar ik troost me met de gedachte dat in de samenhang van de natuur veel wijsheid schuilt. En ik ben verheugd nu ik weer veel beukenootjes op de grond zie liggen.

Het jaar 2023 wordt vast weer een beter jaar.

De jonge torenvalkjes laten flink van zich horen en oefenen met zelfstandig worden. Tegen de avond roept de bosuil, een geluid van schoonheid in de omringende stilte.

Kathy de Vries

Oh – ranjefeest!

Eindelijk. We mogen weer! We staan met hernieuwde glans én waardering voor dit toch oh – zo – gezellige jaarfeest van ons buurtschap. Opgebouwd en georganiseerd met zorg door de Oranjecommissie.

We verzamelen bij de oprit van het kasteel. Het schelpenpad kleurt mooi oranje vandaag door de kinderen met hun prachtig versierde fietsen! Er zijn werkelijk kunststukjes van gemaakt. Ik zie fietsen met bogen in rood wit blauw, met Hollands kleurende oranje vlaggetjes, slingers, ballonnen, maar ook zie ik een overdekte skelter met de naam Red Bull.. Het is een heerlijk weerzien van vertrouwde en ook enkele meer recente naobers.

Muziekvereniging 'Harmonie' uit Vorden neemt op goed moment de aftrap voor de optocht met in het kielzog de kinderen op hun fiets. Dan volgen de Koning van de Wildenborch, Johan Addink met zijn Koningin Ingrid, de twee prinsjes Bart en Guus en prinsesje Ise. Zij worden richting 'het bordes' gereden in de prachtige oldtimer van eigenaar en chauffeur Joop Groot Nuelend. Ze zien er zo gelukkig uit terwijl zij voorbij rijden met kleurrijke bloemen. Het is een waar koningspaar.

Maar wat vandaag het feestgevoel nog extra aanwakkert, is de stralende zon en de zwoele temperatuur.

Na enkele ererondjes om het gazon komt de optocht tot stilstand. We zien voor op het bordes naast Jennine en Evert Kees het koningsgezin, de wethouder van Bronkhorst en de voorzitter van de Oranjecommissie Harrie Dinkelman, die het feest opent.

Van enkele leden van de Oranjecommissie wordt afscheid genomen. Jan Langwerden en Liesbeth van Ark krijgen een kleine toespraak en een attentie voor hun inzet.

Jennine heet daarna iedereen welkom. Ze stipt enkele actuele ontwikkelingen aan, zoals de stikstofkwestie voor de boeren, met als gevaar de tweedeling die daardoor kan ontstaan. Ze noemt ook dat de kwaliteit van het water verslechtert. Verder is er aandacht voor de opvang van Oekraïners in de buurt. Een aantal Oekraïners is ook naar het feest gekomen en enkele kinderen hebben ook een versierde fiets meegenomen.

Jennine nodigt nieuwkomers uit zich thuis te voelen en wil hen samen met Evert Kees van harte leren kennen op deze dag. Ze sluit af door te noemen dat mensen uit de rest van Nederland een voorbeeld zouden kunnen nemen aan hoe wij in dit buurtschap met elkaar omgaan.

Dit jaar doet me deze toespraak meer dan andere jaren. Het feit dat we als buurt worden toegesproken werkt voor mij fijn en verbindend. Ik besef hoe een belangrijk aspect dit is voor de samenhang in deze buurt.

Het feest kan beginnen nadat de wethouder ons heeft toegesproken.

Dan is het tijd voor de jaarlijkse stoelendans! Jong en oud doet mee en het is reuzespannend! In de finale strijden uiteindelijk Sander Langwerden en Gijs van Ditshuizen voor de eerste prijs en het is Sander die er dit jaar met de titel vandoor gaat.

We gaan richting het vogelschieten en de spelletjes.

Er doen weer veel buurtgenoten mee. Qua aantal spelletjes is het dit keer bewust wat sober gehouden in verband met corona en de onzekerheid of het feest wel door kon gaan.

Voor de kinderen zijn er wel twee heel grote springkussens, waar ze zich geweldig in vermaken. Tussendoor reikt Jennine de prijzen uit voor mooiste versierde fiets én voor mooiste kleurplaat. Ook onder de Oekraïners valt een prijs voor één van de mooiste fietsen en ze is er maar wat blij mee. Verderop kunt u alle namen van de winnaars nog eens lezen. De familie Addink valt weer dik in de prijzen, ook gewoon omdat ze de enigen zijn met tekeningen!

Dit jaar kun je behalve vogelschieten ook kegelen of sjoelen. Daar loopt het dan ook storm.

De totale opkomst is goed volgens de Oranjecommissie. Niemand kon het goed voorspellen.

Er worden vele biertjes en frisjes weggespoeld onder het genot van praatjes in de zon. Een Duitse snackwagen zal onze hongerige magen voorzien van Pommes met vette mayo, een frikandel of 'ein Bratwurst'. Hij heeft geen gebrek aan klanten in elk geval.

Het leuke is dat jong en oud, dik en dun, en hoog en laag hier zijn. Sommige oud Wildenborchers komen elk jaar graag terug, zoals Joop Brinkerhof en ook zijn er weer leden van de familie Klein Brinke. En niet te vergeten zijn Theo en zoon Bart hier de hele middag aanwezig! Ik hoor van Bart dat hij het inmiddels naar zijn zin heeft in Zutphen. Het heeft even geduurd voor hij zich kon verzoenen met het nieuwe wonen, maar hij begint de voordelen van een stad te leren kennen, zegt hij.

Ondertussen hangt al enige tijd de vogel te bungelen na zoveel rondes.... tot het verlossende schot wordt afgevuurd! Iedereen geeft uiteindelijk een zucht van verlichting, nu Malou Oudenampsen de nieuwe Koningin is geworden! Ik vind het een fijn idee dat we eens een Koningin in ons midden hebben. Zelf lijkt ze er nog wat beduusd van. De biertjes worden uitgereikt en we proosten feestelijk op haar overwinning!

Koningin Malou met haar ouders Ineke en Erik Oudenampsen

Harrie zet later de winnaars in het zonnetje en de prijzen worden uitgereikt. Stilletjesaan komt het feest tot een eind...

En dan is het tijd om naar huis te gaan. We zijn weer helemaal opgeladen door deze Wildenborcher 'shot' aan verbondenheid.

Laten we hopen dat het volgend jaar opnieuw ongecompliceerd gevierd kan worden.

Graag nodig ik alvast alle (nieuwe!) bewoners uit om erbij aanwezig te zijn!

Kathy de Vries

Uitslagen Oranjefeest Wildenborch 2022:

Vogelschieten: 1. Romp: Malou Oudenampsen (Koningin)
 2. Kop: Jan Pardijs
 3. Rechter vleugel: Anja Sprukkelhorst
 4. Linker vleugel: Jan Kornegoor (Linde)
 5. Staart: Anja Sprukkelhorst

Stoelendans: 1. Sander Langwerden
 2. Gijs van Ditshuizen
 3. Sepp Andrews

Kegelen: 1. Gerrit Klein Brinke
 2. Pim Bergenhenegouwen
 3. Erik Oudenampsen

Sjoelen: 1. Nico van Gils
 2. Kathy de Vries
 3. Jacolien Langwerden

Kinderen:

Versierde fietsen tot 6 jaar: 1. Bart Addink
 2. Joakim
 3. Uliana

Versierde fietsen 7 jaar en > 1. Mirthe Groot Nuelend
 2. Esmee Groot Nuelend
 3. Ise Addink

Kleurplaat Wildenborcher: 1. Ise Addink
 2. Guus Addink
 3. Bart Addink

Met dank aan Johan Braakman (Achterhoekfoto.nl) hieronder een fotoimpressie van het Wildenborchs feest. Bekijk alle foto's in het archief op www.achterhoekfoto.nl

Koningin Malou

Sinds het Wildenborchs feest op zaterdag 9 juli heeft de Wildenborch een nieuwe Koningin: Malou Oudenampsen. Onze vorstin voor het komende jaar stelt zich graag aan u voor.

Wie is Malou Oudenampsen?

Ik ben een dochter van Ineke en Erik Oudenampsen, die in mei 2014 vanuit Exel naar de Wildenborch verhuisden. (Zij wonen in het huis waar voorheen Marianne Been en Henk van Aalten woonden. Marianne verhuisde na het overlijden van haar man Henk naar Lochem – RKB.)

Ik heb een oudere zus, Chantal, zij woont in Rietmoelen en een jongere broer, Ruben, hij woont in Laren. Zelf ben ik 33 jaar jong.

Samen met mijn man Ruud en onze twee kinderen Jodie (4 jaar) en Sverre (1 jaar) woon ik in Laren, achter de brandweerkazerne. Heel bijzonder is dat onze beide kinderen zijn geboren op 3 januari.

We willen natuurlijk ook graag weten welke hobby's onze vorstin heeft en wat voor werk ze doet

Vanaf september werk in bij de Belastingdienst, directie Grote Ondernemingen, op de afdeling databeheersing, informatiemanagement en security.

In mijn vrije tijd wandel en fiets ik graag, Tuinieren vind ik ook heerlijk en daarnaast natuurlijk leuke dingen doen met het gezin. Ik ben een echt familiemens.

Was je al vaker op het Wildenborchs feest?

Nee, maar eens moet het toch de eerste keer zijn. Mijn moeder zit in de Oranjecommissie en organiseert mede de kinderspelen tijdens het feest. We vonden het, ook voor onze kinderen, wel leuk om er heen te gaan. Ja, en dan hoort deelname aan het vogelschieten er natuurlijk ook bij, dus heb ik mijn vader, Ruud en mezelf opgegeven.

En toen viel na jouw schot de vogel

Ja dat klopt en wat het eerst door mijn hoofd schoot was: Ojee en nu? En Ruud is al met Sverre naar huis. Eerst stond ik best een beetje te trillen op mijn benen en ik besepte ook heel goed dat bijna niemand me hier echt kent en dat geeft best een beetje een dubbel gevoel. Maar uiteindelijk vond ik het vooral leuk.

Voor ik schoot had ik nog aan de meneer van het vogelschieten gevraagd wat ik het beste kon doen om de vogel er niet af te schieten (op de plaat schieten dus).

Maar toen besloot ik om toch raak te schieten, want ja waarom doe je anders mee?

Toen Malou een beetje was gekomen van de schrik trakteerde ze royaal. Meerdere goed gevulde dienbladen met drank vonden hun weg naar haar Wildenborchse 'onderdanen'.

Volgend jaar zal Koningin Malou het eerste schot lossen tijdens het vogelschieten. En daar willen we natuurlijk allemaal getuige van zijn.

Tijdelijke buurtgenoten

Door de invasie van Rusland in Oekraïne zijn veel Oekraïners ontheemd geraakt. Zij zoeken toevlucht in verschillende Europese landen, waaronder Nederland. Het gaat veelal om vrouwen met kinderen, omdat hun partners vanwege de dienstplicht in Oekraïne (moeten) blijven. Ook in ons buurtschap hebben meerdere mensen hun huis opengesteld om mensen tijdelijk op te vangen en een 'warm thuis' te bieden.

Kathy de Vries bezocht twee van de gastgezinnen en hun tijdelijke bewoners: Ernest en Jeske Mutsaerts & Jan en Anja Slagt.

Sasha, Lisa en Vlad

Vandaag ga ik kennismaken met drie mensen uit de Oekraïne. Een glimp van Sasha had ik al opgevangen op het Oranjefeest, waar ze met een grote glimlach rondliep.

Ik rijd het terrein van de Hoppenhof op, tegenover het kasteel, waar Ernest en Jeske Mutsaerts wonen en waar de drie mensen uit de Oekraïne zijn opgevangen. Jeske is bezig in de tuin en verwelkomt me. Ik kom in een waar paradijsje. Vanaf deze kant van de heg ziet het er heel aantrekkelijk uit en we gaan zitten op het ruime terras met thee en Oekraïense chocola.

Alle drie verblijven ze op dat moment nog op de bovenverdieping.

Na een periode van 4 maanden hebben Ernest en Jeske deze mensen helemaal in hun hart gesloten. Het voelt alsof ze weer een gezin zijn met kinderen, waar ze hun zorgen om hebben en 's nachts pas kunnen slapen als ze weer 'thuis' zijn. Ze vinden het heel gezellig. De meest diepgaande gesprekken over het leven worden besproken en ze worden toegelaten in hun persoonlijke belevenissen. Ernest en Jeske hebben geprobeerd hen hier thuis te laten voelen, de omgeving werd snel verkend.

Ze realiseren zich terdege dat het voor niemand een vrijwillige situatie is, en dat maakt het dubbel. Ze kennen inmiddels de meest gruwelijke verhalen. Van getraumatiseerde kinderen, verminkt door bom-aanslagen, Russische militairen die handgranaten in babywagens leggen, burgerdoelen raken door scholen en ziekenhuizen te bombarderen. Er zijn mijnen waardoor er nogal eens mensen sneuvelen. Alles om de geest van het volk te breken.

Ernest en Jeske hadden een bevriende rechter uit Gorssel laten weten dat ze heel graag iets wilden doen in de opvang van Oekraïners. Deze vriend Rutger, goed bekend in de Oekraïne (zie ook het verslag van Jan en Anja Slagt), heeft hen via een bevriende rechter in contact gebracht met Sasha, Vlad en hun moeder Daria, ook rechter van beroep. Ze zaten op dat moment als haringen in een ton in Warschau, opeengepakt in een appartement. Verrast dat ze naar Nederland konden komen, ze hadden zelf Frankrijk in gedachten. Nog voor de oorlog uitbrak had Sasha in de maand maart een citytrip voor enkele nachties in Amsterdam geboekt, niet wetende dat ze er uiteindelijk als vluchteling heen zou gaan.

Voordat ze kwamen wilden Jeske en Ernest ze een zelfstandig gedeelte van de verdieping aanbieden, zodat ieder op zichzelf kon zijn en ze bereidden zich tot in de puntjes voor.

Op de bovenverdieping werd een appartementje gecreëerd. Ze vroegen zich van te voren af: waar doen we goed aan? Waar zouden deze mensen behoefte aan hebben? Welke vragen ga je stellen, wat is (not) done? Ze bekeken YouTube filmpjes en namen de tips van harte aan, om deze meteen bij aankomst weer overboord te gooien. Ze kwamen tot de ontdekking dat contact maken toch gewoon het belangrijkste is. Vraag waar ze trek in hebben en bied ze een goede maaltijd, een glas wijn en een goed bed aan!

Daria kwam met haar kinderen Sasha (21) en Vlad (15) met de trein vanuit Warschau. Moeder Daria is inmiddels terug naar de Oekraïne, ze werd verplicht om weer te gaan werken. Daarvoor in de plaats is Lisa, Sasha's vriendin van 22 uit Kiev, ook hier komen wonen. Haar ouders zijn gerust nu Lisa hier veilig is. Daria komt wel eens over uit de Oekraïne. Jeske vond het heel moeilijk haar weer terug te laten gaan, ze stonden allemaal met tranen in de ogen haar uit te zwaaien.

Vlad, een introverte jongen, kwam heel schuchter binnen. Hij leek totaal verrast toen hij hoorde dat hij hier een eigen slaapkamer kreeg. 'Een eigen kamer, voor mij alleen?'

Jeske vraagt zich af wat het met hem gedaan heeft om zoveel uur wachtend in de rij te staan tijdens de vlucht omringd door zoveel huilende kinderen. Na veel aandacht en gesprekken met hem is hij veel opener geworden. Hij weet veel over de oorlog te vertellen en volgt alles op de voet. Eerder heeft hij online zijn schooljaar afgemaakt en nu werkt hij 2 dagen per week bij de Jumbo en daar is hij blij mee.

Ook Sasha en haar vriendin Lisa werken allebei. Ze waren heel welkom bij hotel Bakker in Vorden, daar werken ze 3 dagen in de bediening. Ondanks een korte wenperiode door de taalbarrière hebben ze het erg naar hun zin. Vooral het contact met de mensen hier ervaren ze als bijzonder, net als in dit buurtschap. Ze maakten een teamdag mee met 80 collega's van Bakker, wat ze heel bijzonder vonden. Ze komen ook culturele verschijnselen tegen, zoals een 'Russisch ei' op de menukaart. Het persoonlijke contact dat wij hier kennen, is nieuw voor ze. Zelf komen ze uit de stad Kiev, waar het veel individualistischer is.

Lisa, Sasha en Vlad, komen even later beneden om kennis te maken. Ze vertellen allemaal hoe ze hier terecht zijn gekomen. Het was voor hen een onwerkelijke gedachte dat de oorlog echt zou uitbreken. Als gezin was wel met elkaar besproken om een zgn. 'paniek rugzak' klaar te maken, mocht vluchten nodig zijn. Maar toen het op 24 februari na een explosie vlakbij hen plus de dreiging van Rusland om nucleaire bommen in te gaan zetten écht tijd werd om te gaan, was niemand voorbereid en werd er alsnog paniekerig gepakt.

Vlad vertelt dat hij die ochtend van vertrek om 7.00 uur wakker werd. Hij waste zijn gezicht en kleedde zich aan 'as usual' en dacht naar school te gaan. Pas op het laatst werd hem verteld dat hij niet naar school zou gaan die dag, maar naar zijn opa en oma die buiten Kiev woonden. Ze vertrokken in rap tempo.

Lisa vertelt dat er steeds dichterbij hun huis vuurbommen neerstreken. Alles kleurde oranje. Toen er een vuurbom op 15 meter van hun huis neerkwam, werden ze door een goede vriend gewaarschuwd zich voor te bereiden om te vluchten. Aangeraden werd om eerst langs een tankstation te gaan, de tank te vullen en voldoende voedsel en drinken in te slaan. Lisa douchte zich nog lang, ze wist niet wanneer ze daartoe weer een mogelijkheid had. Ze volgde alles over de oorlog op social media.

Mannen van boven de 24 moesten thuis blijven, om te blijven werken of iets te betekenen voor het vaderland. De vader van Sasha en Vlad bracht hen naar de grens van Polen. Waar ze normaal gesproken vijf uur over doen, deden ze nu in 3 dagen zonder slaap. Er was zoveel drukte onderweg dat ze op een gegeven moment zijn gaan lopen om de grens over te gaan en Warschau te bereiken, waar een verre nicht van hen woont.

Ze kwamen in de stad aan in een overvol appartement. 2,5 miljoen vluchtelingen reisden in die periode vanuit Oekraïne naar Polen.

Ze zochten van daaruit een plek om langer te kunnen blijven. De gedachte was om naar Frankrijk te gaan. Vlad werd beloofd dat ze naar Parijs gingen, iets waar hij intussen over droomt. En toen kwam het telefoontje van Jeske ... Blij en verrast dat ze een onderkomen hadden, reisden ze per trein via Berlijn en Hengelo (Ov) naar Lochem.

Dagelijks is er contact met het thuisfront. De vriend van Sasha (Ilya) werkt voor het leger, hij mag niet zeggen waar hij zit, alles moet geheim blijven voor de Russen. Lisa vertelt me dat iedere Oekraïner meewerkt aan de strijd tegen de Russen. Van elke verdiende cent, staat ieder een deel af om deze oorlog te kunnen betalen. Acties worden op touw gezet: zoals de inzamelingsacties voor Turkse gevechtsdrones, waar veel mensen voor doneren. Men is trots op het land en bevreesd voor Rusland. Want hier verzekert men mij dat het voor de Russen niet stopt wanneer ze de Donbas ingenomen hebben. Ze willen heel Oekraïne inlijven.

Ze zijn alle 3 onder de indruk van president Zelensky. Niemand had van deze komiek verwacht, dat hij het land zo stevig zou kunnen leiden in deze moeilijke tijd.

Hoe lang de oorlog nog duurt, weet niemand. Maar Sasha en Vlad willen liefst terug en zeggen dat ook te gaan doen in augustus.

Ze verlangen ernaar weer naar hun vertrouwde stad te gaan en hun huisdieren te zien. Jeske en Ernest waarschuwen hen zich voor te bereiden, omdat het niet meer de plek zal zijn die ze verlaten hebben.

Lisa blijft nog wat langer hier. Inmiddels is bij haar het besef binnengekomen dat je voorzichtig moet zijn met wat je wenst. Ze had reizen altijd op haar verlanglijstje staan. Dat doet ze nu ook, maar anders dan ze zelf had gewild. Ze geeft aan dat haar prioriteiten heel anders zijn komen te liggen door deze oorlog: waar het eerder ging om school afmaken en werken, gaat het nu vooral om familie en veiligheid, en pas héél lang daarna komen andere dingen.

Gastadres Jan en Anja Slagt

Al enige tijd rijd ik langs Jan en Anja Slagt aan de Nijlandweg, waar een auto met Oekraïens nummerbord staat. Jan en Anja hebben een gezin onder dak en ze staan er open voor dat ik even langskom om kennis te maken.

Het gezin bestaat uit moeder Valeria, (32 jaar) met vier kinderen en haar schoon-moeder Larysa.

André, echtgenoot van Valeria, verblijft nog in Odessa om te werken, hij zit in de handel. Er is dagelijks contact met hem via facetime.

Als ik langskom is bijna iedereen van het gezin thuis. Alleen de jongste van één jaar (Liza) is met Victoria mee, de moeder van Valeria. Zij verblijft nu op een adres in Almen met haar moeder (Emilia) van 78 jaar.

Ze zijn vanuit de regio Rotterdam, waar ze eerst onderdak hadden, hierheen gehaald. Naar verluid leek de plek in Rotterdam meer op een verdienmodel: er werd huur gevraagd met tevens een bijdrage in de werkzaamheden.

Nog meer gezinnen uit Oekraïne zijn op verschillende adressen in de Wildenborch opgevangen. Ze hebben allemaal contact met elkaar. Om redenen van privacy worden deze adressen in dit artikel niet genoemd.

De opvang is in gang gezet door een man uit Gorssel die eerder betrokken was bij de verbetering van het rechtssysteem in de Oekraïne. Toen de oorlog uitbrak zocht hij als tussenpersoon adressen voor opvang in de buurt. Via een buurtapp zagen Jan en Anja de vraag naar een verblijfspot en ze besloten het te gaan doen. Ze vinden dat ook wel leuk en vooral Jan onderhoudt de contacten met de andere gastgezinnen. Het feit dat er nu kinderen over het erf zwerven en spelen, en er iets gebeurt. Met Artem (9 jaar) heeft Jan net nog een potje voetbal op het erf. Het is nu een zoete inval, zo komen Valeria's moeder en oma vaak even binnenzeilen of een Oekraïense vriendin komt even langs. De telefoon is ook hier een belangrijk communicatiemiddel om elkaar te vinden en te weten wat er gebeurt.

Anja vindt het vooral fijn dat Valeria, moeder van de kinderen, Engels spreekt. En er is een fijne klik qua omgang met elkaar. Ieder woont op een eigen plek en als ze elkaar nodig hebben, wordt er op de deur geklopt. Dit soort kleine omgangsvormen zijn belangrijk. Want niemand weet hoe lang deze mensen de plek nog nodig hebben.

Na het besluit om deze mensen op te vangen, ging Jan naar het gemeentehuis in Hengelo om een BSN nummer te regelen, nodig als 'bestaansrecht' en waar deuren mee opengaan in Nederland. En daarmee kunnen ze voorlopig een jaar in Nederland verblijven. Vervolgens een bankrekeningnummer aanvragen en daarmee kon Jan voor hen een leefgeldvergoeding regelen.

Toen het gezin arriveerde, bleken ze zich goed voorbereid te hebben op hun vlucht: zo hadden ze potten droogvoer, heel veel water, wasmiddel en luiers meegesjouwd. Het klinkt als een vakantie-wandeloctocht waarop je je doelbewust voorbereid om af te zien, maar dit was een echte survivaalkit.

Met het BSN nummer konden de kinderen naar school en de jongste naar het consultatiebureau en komt iedereen in aanmerking voor vaccins. De oudste, Alexandra van 12 jaar gaat vanaf september naar de internationale school in Zutphen. Momenteel zitten de drie oudste kinderen Alexandra, Artem en Uliana (4 jaar) op de basisschool in Vorden.

Jan en Anja hadden natuurlijk veel spullen nodig om het gezin comfort te bieden. Daartoe werd er vanuit de buurt veel aangeboden, zoals fietsen, (kinder)bedden en matrassen, een box, slaapzakken, kinderspeelgoed en kleding. Dat bleek echt weer een vorm van naoberschap!

Voor een aantal spullen gingen Jan en Anja ook naar de Werf in Vorden, waar veel goede tweedehands spullen te vinden zijn.

Intussen burgeren ze al een beetje in hier. Jan en Anja neemt het gezin overal mee naartoe. Naar de schouwburg, naar het klootschieten, naar de Alpaca's in de buurt, de tuin van de Wildenborch of naar de tafeltennisvereniging. Daar is zowel een groep Oldstars (Larysa) als een jeugdgroep (Aleksandra). Ze vinden het erg leuk.

Natuurlijk gaan ze ook mee naar het Oranjefeest, met versierde fietsen.

Af en toe wordt er voor alle Oekraïners een gezamenlijke maaltijd georganiseerd door de gastgezinnen en dit wordt erg gewaardeerd.

Ondertussen woedt de oorlog voort. Ze hebben ook hierover dagelijks contact met André. Meestal is nieuws dat ons bereikt al enkele dagen oud, vertelt Anja. Het gezin is gespannen onder de omstandigheden, ze proberen zichzelf tegelijkertijd te beschermen door geen journaal te bekijken.

Als ik kennis kom maken voor de foto, lijkt het op een echte woonsituatie. Alles onder één dak, de kinderen lopen achter moeder Valeria aan. We gaan naar de tuin om bij de trampoline nog een extra foto te maken. De kinderen vinden het heerlijk, dat springen. Er wordt natuurlijk gevocht wie er eerst mag.

Zouden zij daarmee voor eventjes de oorlog vergeten?

Kathy de Vries

Courgettesoep

Ingrediënten:

- klontje boter
- 2 uien
- 2 teentjes knoflook
- 2 à 3 courgettes (hangt af van grootte)
- 2 eetlepels Italiaanse kruiden (ik neem Verstegen)
- 2 bouillonblokjes (kip of groente)
- flinke eetlepel Boursin roomkaas
- 150 gram uitgebakken spekreepjes
- peper en zout naar smaak

Bereiden:

Snipper de uien en knoflook fijn.

Smelt een klontje boter en fruit hierin de uien en de knoflook.

Snij de courgettes in kleine blokjes en bak deze even mee.

Voeg twee eetlepels Italiaanse kruiden en de bouillonblokjes toe.

Voeg water toe tot alles onder staat. 20 minuten zachtjes laten koken.

Daarna met de blender of staafmixer 'blenderen'.

Roer de Boursin* en de uitgebakken spekjes door de soep. (niet opnieuw laten koken).

Eventueel naar smaak nog wat peper/zout toevoegen.

* Deze soep kan prima worden ingevroren, maar dan zonder de Boursin.
De Boursin toevoegen wanneer de soep is ontdooid en is verwarmd (niet koken).

Eet smakelijk,

Alma van der Schoot

Toen en Nu: Bannink

In een kleine gemeenschap als de onze liepen namen en bijnamen vaak door elkaar, en wilden ook nog wel eens veranderen, afhankelijk van iemands levensloop. Zo konden ingetrouwen hernoemd worden naar huis, eega of schoonfamilie, zoals Aaltje “van Hogevoonder” (Nijenhuis-Zweverink), Marinus “Regelink” (Langwerden) of Jo “van Herman Jansen” (Jansen-Brinkerink), of bleven (bij)namen van bekende voorouders kleven aan het nageslacht, zoals Dika “van Jacob” (naam grootvader), Janna “van de Bakker” (vader was bakker) of “van Hagen” (familie van ondergetekende, naar overgrootvader Hagen). Bijnamen konden ook meegebracht zijn van elders, zoals Kruusweg voor Kranengoor (bewoner Jan Damhaar kwam van Kruisweg in Delden) of Top, naar de familie Top die hier bijna anderhalve eeuw woonde maar afkomstig was van het erve Top in Barchem en die de oudere boerderijnaam Snijdershuis had doen vergeten.

Sommige oude huisnamen ook lijken het eeuwige leven te hebben (Blokhuys, Molendijk, Muldershuis, Schoolhuis, Koning), terwijl andere nooit meer worden gebruikt (Nijland, Groenouwe, Klein Bleumink). Bij de meer recente boerderijen, toen vaste familienamen de overhand kregen en boerderijnamen minder belangrijk werden, is er vaak geen sprake meer van huisnamen, ook al dachten kaartmakers nog van wel. Op 19e- en 20e-eeuwse topografische kaarten kan men dan ook huisnamen tegenkomen die eigenlijk namen waren van de bewoners van dat moment (Slagman, Vreeman). Werd er daarbij ook veel verhuisd, zoals na de verkoop van de Wildenborch in 1907, toen er veel grond en plaatsen beschikbaar kwamen, dan wilden de huis(bij)namen nog wel eens meeveranderen. Een mooi voorbeeld hiervan zijn Bannink, Klein Brinke en Platerink, tijdelijke verwijzingen naar de huizen waarvan de drie zogeheten families onderling van plaats wisselden.

Het begon allemaal rond 1868¹, toen er drie boerderijen werden gebouwd op of nabij grond die in 1836 aan A.C.W. Staring was toegefallen bij de verdeling van de markegronden van Barchem. De huidige adressen van deze boerderijen zijn Schoneveldsdijk 32 (achtereenvolgens aangeduid met Klein Brinke, Platerink, Bouwhuis en Veldhuis), Mosselseweg 5 (Bannink) en Nijlandweg 6 (Groenouwe, Vorden).

- Het eerste plaatsje (Klein Brinke) werd gebouwd door Albert Jan Klein Brinke en zijn moeder Hendrika Klein Brinke-Top, na vertrek van het rond 1861 afgebroken erve Ligtenberg², mogelijk al in 1861 maar vermoedelijk bij Albert Jans huwelijk in 1868.

- Het tweede plaatsje (Bannink) werd in 1868 gebouwd door Karel Bannink, komende van het Draaijershuis aan de Vennemansweg³. De Mosselseweg liep toen trouwens nog vlak langs het huis. In 1887, drie jaar na het overlijden van zijn vrouw en twee jaar na het huwelijk van zijn zoon Jacob keerde Karel terug naar de Vennemansweg, waar hij introude bij de weduwe op het tweede Draaijershuis³. Beide Draaijershuizen waren armenhuizen van de Hervormde diaconie, en Karel zal dus wel niet rijk zijn geweest. Zoon Jacob Bannink bleef ondertussen aan de Mosselseweg wonen.

- Het derde plaatsje (Groenouwe) werd in 1869 gebouwd en betrokken door Lammert Kreunen, die daarvoor een jaar op Kranengoor had gewoond. In 1886 hertrouwde zijn weduwe met Wolter Platerink, waarover hieronder meer.

Vervolgens schoven alle families in 1907 een plaatsje op: Albert Jan Klein Brinke ging van de Schoneveldsdijk 32 naar de Mosselseweg 5, Jacob Bannink emigreerde van Barchem (Mosselseweg 5) naar Vorden (Nijlandweg 6), en Wolter Platerink maakte het cirkeltje rond door zich te vestigen op de Schoneveldsdijk 32.

¹ Al deze bouwactiviteiten rond 1860-'70 (na de verdeling van de marken van Vorden, Barchem en Lochem) duiden op een grote behoefte op de Wildenborch aan dagloonarbeiders (zoals Karel Bannink), die zodoende een huisje konden bouwen op/bij de nog te ontginnen woeste gronden van de landgoedeigenaar (zie ook de *Wildenborchers* van maart 2014 en sept. 2016).

² Ligtenberg lag vlakbij Velderman en Top (Enkweg 3 en 2 Barchem) en werd rond 1861 afgebroken.

³ Dit huis werd in 1873 afgebroken en de naam ging over naar het huis aan de overkant van de weg (Vennemansweg 1). Voor boerderijen in de gemeente Vorden, zie www.oudvorden.nl/boerderijen.

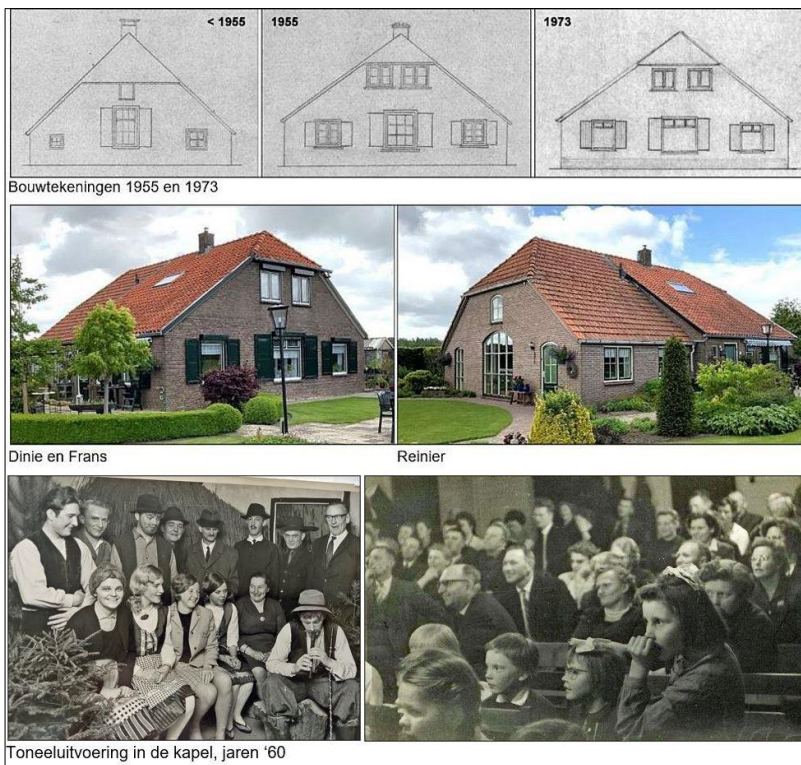
Dat cirkeltje kreeg in 1926 ook nog een staartje, toen zoon Gerrit Hendrik Platerink een nieuw huis bouwde aan de Vordenseweg 11, waar zijn kleinzoon nog steeds woont⁴. Hoe die drievoudige verhuizing in z'n werk is gegaan weet ik niet, allemaal op dezelfde dag lijkt wat veel gevraagd van naobers en buurt, die vroeger altijd meehielpen bij verhuizingen.

Na deze grote volksverhuizing bleef het lange tijd rustig. Op Schoneveldsdijk 32 trouwde Gerrit Jan Bouwhuis er later "bie in", en de plaats bleef tot ca. 1965 in de familie. Sindsdien hebben de burens er enkele malen nieuwe bewoners zien komen, en ook weer gaan⁵.

Nijlandweg 6 is tot 1992 in de familie gebleven, via (Jacobs) dochter Aleida Bannink x Gerrit Hendrik Klein Bramel, kleindochter Hendrika Zwiersina Klein Bramel (bovengenoemde Dika van Jacob) x achterachterneef en buurjongen Gerrit Bannink (van Haneveld, achterkleinzoon van Karel Bannink) en achterkleindochter Janny Bannink x Willem Sligman. Laatstgenoemden verkochten de boerderij in 1992 aan de Ruurlose familie Sprukkelhorst en verhuisden met moeder Dika naar de Stuwdijk 6. Zo'n 25 jaar eerder had zuster Aly Bannink de band met de Mosselseweg 5 weer aangehaald, door haar verkering en daaropvolgende huwelijk met Gerrit Klein Brinke, achterkleinzoon van Albert Jan.

Gerrits zuster Dinie (Alberdina⁶) x Frans Staring en broer Reinier wonen heden nog steeds aan de Mosselseweg 5. Begonnen als een klein boerderijtje op de heide heeft het huis sinds hun overgrootouders Albert Jan Klein Brinke x Garritjen Oortgiesen de nodige veranderingen ondergaan. Het paar werd opgevolgd door zoon Harmanus x Fredrika Bannink⁷ en die weer door zoon Frederik x (Alber)dina Meijerink. Laatstgenoemde had een timmerbedrijf op het Medler maar boerde er natuurlijk nog wel bij, bijgestaan door vrouw en kinderen, waarvan enkele – figuurlijk én letterlijk – een belangrijke rol speelden en spelen op het buurtschapstoneel.

Gerda Rossel

Bouwtekeningen 1955 en 1973

Dinie en Frans

Reinier

Toneeluitvoering in de kapel, jaren '60

TAO toneelvereniging, vlnr:
 Bovenste rij: Free Klein Brinke, Gerrit Winkels, Reini Groot Nuelend, Ab Meulenbrugge, Gerrit Nijenhuis, Appie Klein Brinke, Henk Winkels, Jan Huidink (regisseur).
 Onderste rij: Fryda te Lindert-Braakhekke, Tea Groot Nuelend-Brummelman, Aly Klein Brinke-Bannink (souf-fleuse), Jurrie Klein Brinke-Braakhekke, mw Huidink, Gerrit Klein Brinke⁸

Publiek, o.a.:
 Jo en Hendrik Jan Groot Nuelend-Eggink, Ds. Jansen, Bertus Korenblek, Hentje Knoef-Pardijs, Jo Jansen-Brinkerink, Dina Koning-Seesink, Gerritje Luesink-Hogevonder, meisje Lindenschot, Ada Groot Bramel, zusjes Harmsen, Ria Bennink

⁴ Grootvader, zoon en kleinzoon Platerink hadden/hebben een timmerbedrijf.

⁵ De tijd dat Achterhoekse boerderijen in trek kwamen bij (rand)stedelingen was aangebroken.

⁶ Net als familienamen werden voornamen ook vaak doorgegeven van generatie op generatie. Zo dankt Dinie haar doopnaam Alberdina aan haar moeder Alberdina Meijerink, en die weer aan haar grootmoeder Alberdina Onstenk, die op haar beurt vernoemd was naar grootvader Albert Onstenk en moeder Berendjen Maalderink.

⁷ Fredrika Bannink (van Oosterink, Vordensweg 8 Barchem) was niet verwant aan Karel en Jacob

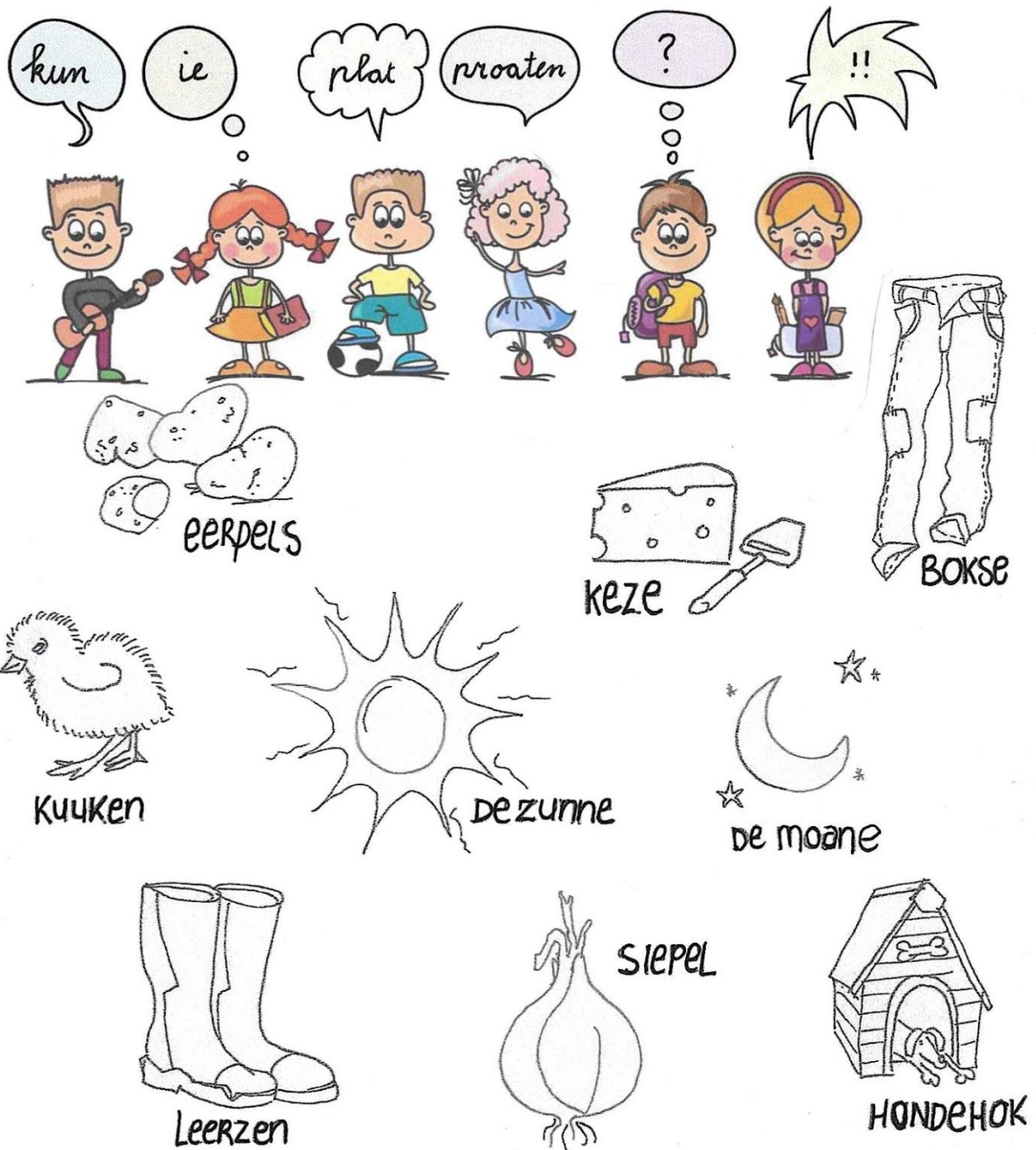
⁸ Foto's 1, 2, 3: met dank aan de fam. Klein Brinke.

Kinderpagina

A'j plat kunt proaten, mo'j 't neet loaten!

Als je plat kan praten, moet je het vooral niet laten. Praat jij plat?

Steeds meer kinderen in de buurt praten geen dialect meer, verstaan lukt vaak nog wel maar de eerste taal is toch ABN. Om het dialect niet helemaal verloren te laten gaan heb ik hier onder enkele woorden die jullie samen met je ouders kunnen bespreken. Kom je er niet uit? Er is vast iemand uit de buurt die je kan helpen? Daarna kun je de plaatjes kleuren.

Verrassingen uit de wateren van de Wildenborch

Na een grote 'baggeractie' met een baggerboot toen wij hier nog niet zo lang woonden, zijn in de loop der tijd dit soort acties – met name aan de voorkant van het Huis - een aantal keren herhaald. Minder uitgebreid, maar voldoende om de waterpartijen weer mooi en helder te maken. In de meeste gevallen is de bagger in het weiland aan de overkant van de Wildenborchseweg gebracht. Waar het eerder over het weiland is verspreid, is het de laatste keren op een hoop gebracht in een hoek van het weiland. Daar is het water er geleidelijk aan uitgezakt en nu is het prachtige grond om in de tuin gebruikt te worden. Regelmatig hebben André en Rick deze vruchtbare grond in de borders verwerkt, met als resultaat volop groei en bloei! Maar er is meer. Af en toe bleken er verrassingen uit de grond naar boven te komen. Verrassingen die in de loop der tijd in het water en in de modder zijn verdwenen en die nu weer het daglicht zien, zoals een oud gemberpotje, flesjes, scherven van servies, glaswerk en potten, bestek, oesters, flessenbodems en zelfs botten! Hoe zou dit alles in het water terecht zijn gekomen? Daar kan je je fantasie wel op loslaten.

Jaren geleden is er ook wel wat oude munitie uit de grachten naar boven gehaald of met een metaaldetector opgespoord. De laatste vondsten zijn wat veiliger van aard en vormen een mooi 'mozaïek' dat wij in het Koetshuis zullen 'exponeren' als stille getuigen van het verleden.

Jennine Staring

Stal Schependom

Het duurt even voordat ik het hele gezin Toxopeüs samen kan interviewen, want schrijft Iris, eigenaar van Stal Schependom: “Het gebeurt niet vaak dat iedereen tegelijk thuis is.” Ik begrijp dat pas wanneer ik ze daadwerkelijk spreek op Pinksterzondag. Ik word verwelkomd op een indrukwekkend erf en Stephan komt me tegemoet. We gaan naar het privé terras waar Iris en zoon Duncan en later Alana ook aangeschoven zijn.

Vanuit hier kijk ik uit op enkele weides waar paarden staan. Ik heb het gevoel dat ik in een heel groot avontuur beland ben, want er is veel gebeurd sinds het gezin hier 5 jaar geleden neerstreek vanuit Lochem, waar ze voorheen met plezier woonden. Aan het wonen hier gingen enkele redenen vooraf. Iris, Alana en Duncan hadden een eigen paard en twee pony's welke bij Geert in een pension in Zwiëp stonden. Helaas overleed Geert. Dat was kort voordat het koopcontract met deze woning rond was en gelukkig mochten de dieren al wel hier naartoe verhuizen.

Het avontuur begon toen Iris haar werkgever van Zutphen naar Utrecht verhuisde, een stuk verder dan ze gewend was en met de kinderen toen nog klein, was meeverhuizen geen optie. Ze besloot de HBO studie bedrijfskunde Paardenhouderij en Sport te gaan volgen. Omdat het lastig was om passend werk te vinden, zijn ze uiteindelijk op zoek gegaan naar een plek om zelf een Paardenpension te starten. En zo kwam het dat ze na veel zoeken hier op 5,2 hectare grond kwamen wonen en verbouwen. Er moest veel opgeknapt en aangelegd worden, de oude koeienstallen moesten onder andere worden aangepast aan de regel- en wetgeving van de paardenhouderij. Van de oude woning hebben ze een slaaphuis gemaakt en de schuppe (schuur) hebben ze plat gegooid en weer opnieuw opgebouwd. De oude koeienstal is nu een pensionstal geworden en eigen paarden staan op de deel.

Stephan is CEO bij Kaltenbach in Hengelo (O) en Lörrach (D) en bezoekt internationale bedrijven waarvoor hij redelijk vaak onderweg is. Deze plek is belangrijk voor hem, om samen te kunnen zijn met zijn gezin. De kinderen zaten in de tijd van de overgang naar deze plek nog op de lagere school. Duncan (nu 15) vond het geen makkelijke overgang, hij had het naar zijn zin in Lochem en was gehecht aan het oude huis, zegt hij. En er was minder aandacht doordat er zoveel te doen was met elkaar. Alana (nu 17), zelf dol op paarden vond het makkelijker om weg te gaan. Duncan heeft het inmiddels wel naar zijn zin. Hij werkt met veel plezier bij “de burens” bij Bosrijk Ruighenrode. Hij heeft diverse sporten uitprobeerd en heeft veel interesses. Ook zit hij bij de scouting. Paarden vindt hij wel leuk, maar om nou te zeggen dat hij hier iets in wil, nee... Hij volgt momenteel de middelbare school in Zutphen (Vrije School) en doet volgend jaar eindexamen. Alana, die vanmorgen eerst heeft paardgereden en dus wat later aanschuift, heeft het paardenbloed helemaal te pakken. Ze gaat net als haar moeder Iris, de hele dag in paarden-tenue zodat ze er de hele dag klaar voor is, zo lijkt het. Alana helpt ook waar ze kan op de stal. Ze volgde de middelbare school op het Staring college en is intussen begonnen aan de instructeursopleiding aan het Aeres College in Barneveld waar ze intern geschoold wordt met haar eigen paarden gedurende 4 jaar. Ze krijgt met de paarden training in het springen en dressuur. Daarvoor is ze van zondags tot woensdag van huis en ze vindt het geweldig.

Iris heeft Stal Schependom in 2017 in laten schrijven als bedrijf bij de Kamer Van Koophandel. Stal Schependom telt 24 stallen. De stal biedt pensionstalling voor 16 paarden en / of pony's. Dan zijn er nog enkele stallen voor eigen gebruik.

De eigenaren zijn iedere dag welkom tussen 7.00 en 22.00 uur. Zelf heeft ze nog een eigen paard en Alana heeft er twee. Iris voert en verzorgt alle paarden. Zodoende is het een ontzorging voor de paardeneigenaar. Ze besteedt een half uur per dag zorg aan elk paard, dat is omgerekend ruim 10 uur werk per dag. Gelukkig doet ze dat niet helemaal alleen. Myrthe Langwerden, van de Nijlandweg en kundig in de omgang met paarden, komt hier al vier jaar elke dag. De hele dag door wordt er op gezette tijden gevoerd en de stallen worden uitgemest. De paarden gaan 's morgens de wei in tot 16.00 uur 's middags, waarna ze weer op stal gaan. Ook dieren houden van ritme, zo wordt mij verteld. Je kunt hier met een gerust hart je paard achterlaten.

Twee mensen worden speciaal genoemd in dit verhaal. Dat is Opa Dick en dat is de vader van Iris. Opa Dick is voor het gezin een rustpunt op het erf. Hij is de vader van Iris' beste vriendin en hij is zeer betrokken geweest bij de koop van dit huis. Sinds zijn echtgenote overleed, woont hij 50% van de tijd in zijn caravan op het erf. Hij heeft zich onmisbaar gemaakt door allerhande klussen op zich te nemen en voor de gezelligheid. Als het gaat om steun en onmisbaar zijn, geldt dit net zo goed voor de vader van Iris, die er graag en vaak is. Gebroederlijk staan ze op de foto met natuurlijk, een paard in hun midden.

Als ik later een rondleiding krijg over het erf, zie ik prachtig verzorgde paardenstallen. Eigenaren kunnen er hun paarden verzorgen, trainen, (in de bak, in een zogeheten longeerkraal of stapmolen), wassen met warm water en onder het solarium zetten in geval van spierpijn. Aan werkelijk alles is gedacht. Er komt natuurlijk licht en lucht binnen en de paarden hebben middels tralies tussen de stallen contact met elkaar als ze binnen staan. Het nodige voer staat opgestapeld, er zijn dekens, er is een kantine met koffie en thee en ook voor kinderen is deze ruimte geschikt om te verblijven als één van de ouders met zijn/haar paard bezig is. Bij binnenkomst is er een smoelenwand: er hangen foto's van de paarden en hun eigenaren in de vorm van een hart, zoals tegenwoordig op werk ook een 'smoelenbord' aanwezig is. Verderop hangen foto's van paarden die hier zijn overleden en ook hangt er een foto van een poesje tussen dat niet meer thuis is gekomen.

Aan deze kant van het erf is het druk met eigenaren die met hun paard bezig zijn en met Iris kom ik in contact met een eigenaar die enthousiast vertelt over de match met haar paard waarvan je van tevoren nooit kunt weten of dat zo is, vertelt Iris. Ik begrijp ook dat zowel een eigenaar als een paard de nodige beperking kan hebben in het niveau wat je met een paard kunt bereiken in de sport. De wisselwerking en kwaliteit van beide zijn dus bepalend. Deze eigenares en haar paard hebben geluk dat ze elkaar gevonden hebben. Alana vindt haar paardenmaatje op het erf waar ze veel mee optrekt en Duncan is heel vaardig en vertrouwd met de paarden waar hij in allerlei standen op zit. We kijken nog even naar de paarden van Alana, ze haalt er één uit de wei. Het blijven voor mij prachtige ontzaglijke dieren met een bijzondere sfeer om zich heen.

En Stal Schependom, vanwaar de naam? Het heeft altijd al zo geheten, vertelt Stephan. En dat hebben ze in ere hersteld, zoals hier gebruikelijk is in deze buurt.

Niks is ook niet niks

Dinsdag 19 juli 2022. Het is de heetste dag van dit jaar tot nu toe, de thermometer tikt de 38 graden aan. En da's niet niks!

Aan Joke Wiltink heb ik beloofd een stukje te schrijven voor deze Wildenborcher. De deadline is 20 juli. Morgen dus!!!!

En... ik heb werkelijk geen flauw idee waar over te schrijven. Het extreem warme weer? Daar is de laatste dagen al zó veel over gezegd, daar hoeft ik niks meer aan toe te voegen.

Het milieu, de protesterende agrariërs? Daar zal nog heel wat over gezegd gaan worden, dat is nog niet zo één, twee, drie opgelost. Ieder denkt er 't zijne van. Dus wat nu? Ik kan toch moeilijk helemaal niks schrijven, of over 'niks' schrijven.

Want wat is nou 'niks'? Zelfs 'niks' zegt wel iets over iets of iemand, dus kan 'niks' niet helemaal 'niks', niets, 0 of Zero zijn. 'Niks' heeft vaak zo'n negatieve klank in zich.

Maar wat zegt het woordenboek dan over 'niks'?

Niks: geen enkel ding

Synoniem: niets

Mmmmm, da's weinig, bijna niks!! Grappig vind ik, dat met het woordje 'voor' ervoor, dus: 'voor niks', er een negatieve én een positieve verklaring aan 'niks' kan worden gegeven.

Voor niks: zonder resultaat (best 'n beetje negatief, sneu ook) Voor niks: gratis (zээр positief)

En waar/ wanneer gebruik ik zelf dan eigenlijk dat woordje 'niks'?

Nou bijvoorbeeld bij: televisieprogramma's: "ik vind er echt niks aan" (komt vaak voor) of bij het zoeken naar een cadeautje voor iemand: "er zit echt niks tussen, wat me aanspreekt" (maar oké ik kan slecht kiezen), of "da's toch een vent van niks" (lijkt me duidelijk), of "dat interesseert me niks" (oeps).

Ik geef toe, dat klinkt behoorlijk negatief allemaal, (*terwijl ik toch niks niet echt negatief ben van mezelf, zeg maar*). Maar dat is weer een andere materie.

Met een beetje humor kan 'niks' gelukkig óók worden ingezet. Bijvoorbeeld als iemand vraagt of je een ijsje lust, of zin hebt in een koud biertje bij 38 °C. Dán met een vette glimlach zeggen: "Mwah, dat lijkt me niks...." zegt alles. Trouwens, soms is 'niks' blijkbaar nog niet 'niks' genoeg, want om het nóg krachtiger te maken wordt er gezegd: "dat is drie keer niks".

In spreekwoorden komt 'niks' ook voor:

- *Je doet de boter in de pan, maar bakt er niks van (=denken dat je iets begrijpt, terwijl je dat niet doet)*

- *Van koper blijf je proper en van ijzer word je niks wijzer (=koper is veel waard, ijzer niet, hoewel?)*

- *Wie slaapt vangt niks (=je moet wel opletten)*

Ook in 't Achterhoeks :

- *A'j niks zegt, versta' ik ow 't best (=Iemand de mond snoeren) en*

- *A'j niks zegt, völt' t ok niet op da' j dom bunt.*

En onze noorderburen in Twente dan:

-*Ai lui bint doa kun ie niks an doon, maar ai meu bint is't oe eig'n schuld (= Als je lui bent kun je niets aan doen, maar als je moe bent is het je eigen schuld).*

Nou, ik zit nu alweer een poosje te niksen en vraag me af of het goed gaat komen met dit "stukkje".

Blijkbaar kan ik, in die pan boter, slapend nog geen ijzer bakken, dus zeg ik verder maar niks meer. Inmiddels zie ik dat 't vel aardig vol is met 'niks' en dat is uiteindelijk toch niet niks, zeg maar.

Postvak In

- [Redacted]
- [Redacted]
- [Redacted]
- [Redacted]
- [Redacted]
- [Redacted]
- [Redacted]
- [Redacted]
- [Redacted]
- [Redacted]
- [Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

Nieuwjaarsreceptie:

Het is in ons buurtschap een goede gewoonte om aan het begin van het jaar elkaar het allerbeste te wensen voor het nieuwe jaar. We maken er dan samen, onder het genot van een drankje en een hapje, steeds weer een gezellige avond van voor jong en oud.

Helaas was er vanwege de beperkende coronamaatregelen in 2021 en 2022 geen nieuwjaarsreceptie.

In 2023 gaan we de traditie, samen met jullie allemaal, weer in ere herstellen.

Wanneer? Vrijdagavond 6 januari 2023

Winterwandeling:

De traditionele winterwandeling zat er de afgelopen twee jaar, ook vanwege coronamaatregelen, niet in.

Erik Ebbink en Noam Shalgi kunnen niet wachten om opnieuw een mooie route uit te zetten. Ze gaan weer voor een korte en een langere route. Heerlijk om na Kerst en Oud & Nieuw even een lekkere wandeling te maken.

De winterwandeling organiseren we al jaren op de eerste zondag van januari. Omdat in 2023 Nieuwjaarsdag op een zondag valt, houden we de winterwandeling een weekje later, op zondag 8 januari.

Natuurlijk hoort er bij de Wildenborchse winterwandeling zoals u gewend bent: glühwein, warme chocolademelk en erwtensoep. En een lekker hapje bij terugkomst mag ook niet ontbreken.

Wanneer? Zondag 8 januari 2023

Over beide activiteiten leest u in het decembernummer alle informatie. Maar noteer het alvast op de kalender want na twee jaar afwezigheid wil je dit natuurlijk niet missen.

We hopen u dan allemaal weer te ontmoeten in de Kapel
Een hartelijke groet van Kapelcommissie.

Schoonmaakrooster Kapel

Staat uw naam nog niet op de schoonmaaklijst, maar bent u wel bereid om één, maximaal twee keer per jaar een paar uurtjes mee te helpen onze Kapel schoon te houden, stuur dan een mailtje naar Reinier Klein Brinke: reinierkleinbrinke@planet.nl
Wees ook eerlijk en meld het wanneer u wel op de schoonmaaklijst staat, maar het eigenlijk toch wat te belastend vindt.

2022	
September	Aly van Arragon – Dinie Pladdet – Riet van Ditshuizen
Oktober	Diny van Ark – Gerry Kistemaker – Annie Schröer
November	Riek Vliem – Hermien Oplaat
December	Kathy de Vries – Judith Keurentjes

De lijst van werkzaamheden hangt in de werkkast.

Agenda:

Kapelcommissie:	Nieuwjaarsreceptie	Vrijdag 6 januari 2023 vanaf 20.00 uur
	Winterwandeling	Zondag 8 januari 2023 starten tussen 11.00 en 13.00 uur bij de Kapel

Verenigingen:

Schietvereniging:	Elke dinsdag, van 20.15 uur tot 22.30 uur
Wildenborchse Vrouwenclub:	Laatste donderdag van de maand van 20.00 uur tot omstreeks 22.00 uur van oktober t/m april
Klootschieten:	3 ^{de} zondag van iedere maand 10.00 uur verzamelen bij de Kapel